

jeg tror, at det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) i Gaar sagde: Oprør —, saa er det for kort en Betegnelse, den er ikke tilstrækkelig karakteristisk. Jeg tror, jeg har fuldkommen Ret, naar jeg siger, at den politiske Situation i Sommer har indeholdt meget mere af Taler om Uro end af virkelig Uro, og jeg er ikke i Tvivl om, at hvis vi nu stode ikke i den almindelige og sædvanemæssige første Behandling af Finansloven, men i en saadan politisk Forhandling, en Adressedebat, jeg kunde have ønsket skulde gaa forud for den virkelige finansielle Behandling af Finansloven, og skulde ende med det, jeg mener burde ske: Vedtagelsen af et Tillidsvotum til Regeringen, vilde den langt overvejende Del af Venstrevælgerne Landet over finde det i den fuldstændigste Orden, at vi stemte for et saadant Tillidsvotum, og de vilde det saa meget mere, som jeg gaar ud fra — og det er det, jeg gerne vil pointere som Fordelen ved en saadan politisk Forhandling, en Adressedebat —, at under en saadan Debat vilde det, som det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard) i Gaar tillod sig at kalde: Kritik fra Regeringens eget Parti — jeg holder ikke saa meget af det Udtryk, og jeg bruger det ikke som mit, men som det ærede Medlems — faa Lejlighed til at komme frem under Former, som langt fra vilde skade Regeringen. Den Forskellighed i Opfattelsen af rent saglige Spørgsmaal, som der altid vil være mellem et Regeringspartis Medlemmer og de enkelte Regeringsmedlemmer, har, mener jeg, ikke alene godt af, men ogsaa Ret til at kunne komme til Orde under Former, hvor det tydelig giver sig Udslag, at det, at der er Uoverensstemmelse i Opfattelsen af rent saglige Spørgsmaal, er ikke det samme som tabt Tillid til vedkommende Minister. Ikke mindst denne Side af Sagen, tror jeg, har sin store Betydning og vil kunne komme til sin Ret ved en saadan Adressedebat. Det, som det ærede Medlem tillod sig at kalde Kritik overfor Udtalelser eller Handlinger fra enkelte af Regeringens Medlemmer, er saa langt fra at betyde en begyndende Mistillid eller maaske en bestemt Mistillid, at der godt, fordi der kan være Uoverensstemmelser i Opfattelsen af rent saglige Spørgsmaal, kan herske det bedste Tillidsforhold i det hele. Dette kan vanskelig give sig saa klart Udtryk under en almindelig Behandling, som hvis vi havde en rent politisk Forhandling, det, som jeg har tilladt mig at kalde en Adressedebat.

Jeg gaar derefter over til nogle mere finansielle Bemærkninger. Jeg har været nødt til at holde mig til det sædvanemæssige og tage baade det politiske, hvis det, jeg har sagt, kan kaldes politisk, og det finansielle i et Foredrag. Bemærkningerne, som skulle knytte sig mere eller mindre nær til det foreliggende Finanslovsforslag og dets enkelte Poster, ville i særlig Grad være rettede til den højtærede Landbrugsminister og den højtærede Finansminister. I al Almindelighed — det er for Resten sagt af alle de Talere, som have haft Ordet — er der den Forskel mellem det nu foreliggende Finanslovsforslag og de tidligere Finanslove, vi have haft, at dette fremviser et Overskud paa 70,000 Kr., hvad der i Virkeligheden er et Overskud paa 1,870,000 Kr. Det er ogsaa sagt af alle, i hvert Fald af den sidste ærede Taler, at vi ikke havde Lov til at vente, at dette Resultat, denne heldige Status vilde kunne holde sig gennem alle de Behandlinger, som Finanslovsforslaget skal undergaa. Jeg havde Lyst til om Budgettet i al Almindelighed at sige, at det er rigtigt, hvad det ærede Medlem for Løvel (A. Nielsen) i Gaar sagde, at Finansministeren har holdt sig — og bør holde sig — paa den sikre Side med sit Budget. Jeg kunde fristes til i Modsætning til, hvad der er sagt — det var for Resten ogsaa det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard), som var inde paa det — at sige, at jeg synes endog, han har holdt sig for meget paa den sikre Side, at Indtægterne, naar det kommer til Stykket, vistnok ere budgetterede for lavt. Jeg er mere tilbøjelig til at tro, at Udgifterne saa nogenlunde ville komme til at holde Stik. Jeg kan godt se, at det har sin Behagelighed for den højtærede Finansminister at vide, at han er paa den sikre Side, men man kan komme saa meget til den Side, at det gaar, som naar ens Uhr gaar for stærkt. Saa længe det ikke er mere, end at man ikke regner med det, er det en Fordel, men i det Øjeblik, det gaar saa meget for stærkt, at man siger til sig selv, naar det kniber med at blive færdig til bestemt Klokkeslet: „Det er blot Uret, der viser saa meget“, kan man sige det saa længe, at man alligevel kommer galt af Sted. Jeg tror, at det ved Slutningen af tredje Behandling af alle de Finanslovbehandlinger, jeg har taget Del i, har været sagt: Ja, det er ganske vist et sørgeligt Resultat, vi have saa og saa mange Millioner Kroners Underskud, men det skal nok vise sig en Gang, naar Statsregnskabet kommer, at Forholdet er langt